

let k opětnému nastoupení služby, ač nejsou-li tu snad podmínky pro přeložení na trvalý odpočinek.

Z tohoto ustanovení § 76 je tedy zřejmo, že služ. pragmatika pokládá úředníka na dovolené s čekatelným, pokud jde o přeložení na odpočinek, za úředníka aktivního, a jeho služ. poměr za trvajících, pokud nebyl změněn přeložením na dočasný neb trvalý odpočinek aneb zrušen vystoupením úředníka se služ. poměru ke státu (resignací).

Může-li tedy úředník na dovolené s čekatelným býti dán do trvalé výslužby podle předpisů služ. pragmatiky, není důvodu, proč by úředník ten, pro něhož není k dispozici následkem změny v organizaci žádného místa, nemohl býti dán do trvalé výslužby ve smyslu § 13 zák. č. 286/24, zákona to o úsporných opatřeních ve veř. správě, tedy zákona speciálního, za podmínek tam stanovených. Činiti opatření takové jest právě v intencích tohoto zákona, který právě tím činí výjimku od předpisů všeobecných, jmenovitě od předpisů služební pragmatiky.

Z úvah předepsaných plyne nade vší pochybnost, že předpisy dílu I. zák. č. 286 z r. 1924, zejména § 13, vztahují se také na úředníky na dovolené s čekatelným.

Č. 6020.

Veřejní zaměstnanci. — Samospráva obecní: * Páragraf 10. odst. 3. zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. nezakládá nároku na to, aby veřejní zaměstnanci, kteří jsou členy obecního zastupitelstva, obecní rady neb obecních komisí, byli zpět přeloženi do svého dřívějšího působíště, kde byli za členy ty zvoleni.

(Nález ze dne 3. listopadu 1926 č. 21.524.)

Prejudikatura: Boh. 2852 adm.

Věc: Jan K. ve V. proti ministerstvu školství a národní osvěty (min. taj. Ant. Beringer) o zrušení služebního příkázání.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžující si profesor státního gymnasia v P. byl s výhradou schválení min. škol. výnosem presidia zšr-y v Brně ze 7. září 1922 přikázán podle § 72 zák. z 28. července 1917 o služ. poměru učitelstva na stát. středních školách a nižších učilištích (z 31. července 1917 č. 319 ř. z.) službou stát. gymnasiu ve V.

Po obecních volbách v P., které se konaly dne 26. října 1924, byl st-l povolán, jakožto zvolený náhradník, jenž později nastoupil za člena zastupitelstva, do fin. komise, jejíž usnesením z 23. prosince 1924 byl pověřen revidovati běžné hospodaření v měst. pohřebním ústavě a na měst. hřbitově, o čemž byl zpraven přípisem z 24. prosince 1924, a současně požádán, aby se o provádění revise dohodl v brzku s Čenkem N., který bude s ním revisi prováděti.

Žádosti st-lovy za zrušení jeho služ. příkázání do V., aby mohl vykonávati funkci obecního staršího v P. (3 odst. § 10 zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb.), vyřídilo min. škol. nař. výnosem v ten rozum, že — vyhovujíc částečně žádostem st-lovým — žádá zšr-u, aby dala st-li

upravití rozvrh hodin tak, aby mohl jeden všední den v týdnu vykonávat své funkce v ob. zastupitelstvu v P.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutí není v souhlasu se zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb., neboť není jím st-l poskytnuta možnost, řádně zastávat funkci v ob. zastupitelstvu v P., jejíž starosta na st-lovu žádost, aby mu stanovil jeden všední den v týdnu, kdy by mohl vykonávat uvedenou funkci, odpověděl, že nemá možnosti ani práva, aby jeho povinnosti redukoval na jeden den v týdnu, nýbrž že jest povinen podle zákona vykonávat svůj úřad plně jako ostatních 41 ob. starších.

Přihlížeje k petitu st-lových žádostí, podaných za správního řízení, jest třeba vykládati obsah stížnosti v ten rozum, že st-l tvrdí nárok na zrušení svého služ. přikázání z P. do V., aby mohl řádně zastávat funkci člena ob. zastupitelstva v P., — a že se st-l opatřením úřadu, jímž zrušení jeho přikázání nebylo povoleno, cítí zkráceným na svých subj. právech.

Nálezem Boh. 2852 adm. vyslovil nss právní názor, že § 10, odst. 3. zák. č. 76/19 nezakládá nároku na to, aby veř. zaměstnanci, kteří jsou členy ob. zastupitelstva, ob. rady neb ob. komisí, nebyli přeloženi na jiné místo služební. Při tomto svém právním názoru trvá nss i tuto.

Když však podle tohoto právního stavu nemá veř. zaměstnanec s hlediska zák. 76/1919 ani právního nároku, aby nedošlo k změně v jeho služ. poměru, jest přirozeně tím spíše vyloučen dále jdoucí jeho nárok, aby v jeho existujícím služ. poměru byla provedena nějaká změna, která by teprv mu umožňovala řádné vykonávání funkce při obci. A právě v daném případě si st-l vindikuje nárok na takovouto změnu svého služ. poměru k státu. Byl totiž již v roce 1922, jak svrchu uvedeno, ze své dosavadní služ. stanice P. umístěn výslovně podle § 72 služ. pragmatiky učitelů z r. 1917 při střední škole ve V. Podle cit. normy jde tu o služ. přeložení, které svou podstatou a též podle nadpisu IV. oddílu, v němž § 72 je zařaden, jest změnou ve služ. poměru, v jejíž základě stalo se od příslušeného okamžiku služ. místem st-lovým město V. Zase zpět do P. mohl by se st-l dostat jen zpětným přeložením, tudíž opětou změnou služ. poměru.

Ježto však, jak doličeno svrchu, neměl st-l právního nároku, aby byla pro umožnění jeho funkcionářství v zastupitelstvu města P. provedena změna ve služ. poměru jeho přeložením z V. do P., nemohl býti nař. výrokem, jenž mu odepřel toto opatření, dotčen ve svých subj. právech, stížnost jeho je tudíž bezdůvodná i slušelo ji zamítnouti.

Č. 6021.

Stavební právo. — Administrativní řízení: O rekursní legitimaci obce jako majitelky a správkyne veř. statku uličního v řízení stavebním.

(Nález ze dne 3. listopadu 1926 č. 21.786.)